

A láda

A bukott ember arra kért, keressünk együtt egy ládát neki. Amibe befeküdhet, csukjam rá a tetejét, gyakorolni akar. Kell ezt gyakorolni? Persze, ő nem lesz amatőr. Amit profin csinál az ember, azért meg kell küzdeni. Négy ládát próbáltunk ki. Az első túl díszes volt, ízléstelenül hivalkodó. A második túlságosan kényelmes, ez nem reális. A harmadik rövid volt, a negyedik két arasszal hosszabb lett, két talpa alatt mint egy örvénylő párna keringett a levegő. Most mi legyen? Hanyatt feküdt, de szemét be nem csukta volna, a két szemsugár csaknem átszúrta a mohos láda tetejét, hogy szinte lebegett a fedél. A talpa alá pedig odakucoroghatott volna egy kisebb macska is, nem hogy egy egér. Mégis ez lesz a jó, a segítségemet igazán soha el nem felejtí. De nem történt semmi.

A zászló

A bukott emberrel együtt ásunk egy kertet. A zsíros virágföld, amivel a gödröt betömjük ismeretlen párafelhőket lehel körénk. A virághagymákat egyenként, gondosan behelyezzük, rá az ásó lapjával egyengetünk, ahogy kell. De ő miért használ az ásó helyett zászlót? A fabot végén imbolyog a szélben a lobogó, a munka ütemére

csattog. Babonából. Túrázni is mindig
ezt viszem. Úgy áll a kezében, mint
egy társ, akire támaszkodik, de akit
mindenhová elcipel. Összenőttünk.
Nem profán ez? Mégis csak egy ország
jelképe, nem? A bukott ember homlokáról
egyenként csepegnek az izzadtságcseppek
a vászonra, összemossák a színeket.
Látom, hogy a zászlórúd vége hegyes,
jól lehet vele ásni. Nem néz rám,
mindig csak a földre, de már táncol,
vezeti párját, a bot, ahogy kell,
hozzásimul, eltávolodik.

Védelem helyett

A bukott embert egy asztali lámpa
világítja meg oldalról. Félkör alakot
metsz ki arcából a fény. A bőre
hibátlan, mégis mintha hegek lennének
rajta. Minden vád egy-egy heg.
Szemében hullámszik a tenger –
szempillája ki-kimos néhány
homokszemet a sötét karikák
köre. Hogy bírja? Tudja, nincs olyan
délután, hogy aztán ne menne le
a Nap. A válasz ostoba, és mintha
kibúvót keresne. Kibont egy foltos
zsírpapírt. Bicskájával szalonnát szel,
tömi magába, szinte fullad. Úgy
árad szét benne a zsír, mint egy
emlék, amit elő-elővesz az ember.
Olyan emlék, ahol nem az emlékező
számít, csak a vádakra felhozható
csönd zsíros magánya, védelem helyett.